

[Arbejds- og Socialministeren.]

med Arbejdsgivernes Attestationer for godtgørelsesberettigede Timer op. Man er i saa Henseende naaet til andre Formularer for Kvitteringer og Arbejdsfordelingskort, der i højere Grad end de tidligere differentierer tabte Arbejdstimer, for at man kan have et sikkert Udtryk for, hvilke af disse der berettiger til Udbetaling af Arbejdsfordelingsgodtgørelse. Attestationen hviler selvfølgelig som hidtil paa Arbejdsgiveren, men saavel den udbetalende Kasse som Arbejdsdirektoratet har naturligvis en vis Mulighed for at kontrollere Oplysningernes Rigtighed. Jeg er derfor af den Opfattelse, at den mod Arbejdsfordelingsordningen rejste generelle Kritik ikke er berettiget. Med de forhaandenværende Beskæftigelsesforhold er Arbejdsfordelingen en Nødvendighed. Det erkendes af saavel Arbejdsgiverne som Arbejderne, og det er min Overbevisning, at de Ordninger, der gennemføres, ikke paa nogen Maade gør Arbejdsmarkedet usmidigt.

Dahl: Det fremgaar jo tydeligt af den højtærede Arbejds- og Socialministers Tale nu, at Arbejdsfordelingsloven ikke kan undværes. Jeg havde egentlig troet, at det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen ogsaa var helt klar over, at Arbejdsfordelingen ikke er noget, Arbejdsgiverne gennemfører alene, men at den skal godkendes af Arbejdsfordelingsnævnet. Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen har derfor efter min Opfattelse skudt mere ind i egne Kredse end nødvendigt.

Lad mig føje en Bemærkning til om den Stilling, Arbejdsgiverforeningen har indtaget over for Arbejdsfordelingsloven. Jeg kan ikke benægte, at der kan være enkelte Arbejdere, som har spurgt efter Pladser, hvor der var Arbejdsfordeling, fremfor efter Pladser, hvor Arbejdsfordelingen manglede, men man maa erindre, at det ikke har været muligt at faa Arbejdsgiverforeningen til normalt at indgaa Aftaler, som hvilede paa og havde deres Udgangspunkt i Fagets Arbejdsløshedstal. Man har ikke ønsket at begrænse den enkelte Arbejdsgivers Mulighed for at træffe en Særaftale for den enkelte Virksomhed. Men naar man ikke vil træffe generelle Aftaler, men vil have Aftaler for hver enkelt Virksomhed, kan den Slags Ting naturligvis let forekomme. Det vil altsaa sige, at i den Arbejdsfordelingslovgivning, som forhaabentlig kan naa at blive færdig inden den 15. December, vilde det være formaalstjenligt at indsætte Bestemmelser, der ogsaa tvang Arbejdsgiverne til at indgaa generelle Ordninger. Det er i øvrigt mærke-

ligt, at naar der er Tale om sociale Foranstaltninger, skal den Del af Samfundsbørgerne, som nyder disse sociale Goder, som de imidlertid ikke nyder gratis, altid mistænkeliggøres. Før i Tiden var det god Latin at sige, at de ikke vilde arbejde; nu er det blevet god Latin at fortælle, at deres Ugeløn paa Grund af Arbejdsfordelingsloven er lige høj, enten de arbejder 4 eller 5 eller 6 Dage om Ugen. Det er naturligvis ikke rigtigt. Arbejdsfordelingsbeløbene kan normalt ikke gaa ud over de $\frac{4}{5}$, og de er under en saadan Kontrol, at det forekommer mig urimeligt at fremsætte en Paastand af den Karakter uden samtidig at dokumentere den.

For Kvindernes Vedkommende har jeg den Opfattelse, at her gælder nøjagtigt de samme Betragtninger. Kvinderne skal ligesom Mændene have Overenskomst med Arbejdsgiverne for at faa Arbejdsfordeling og staa under Arbejdsgiverens Kontrol, og Arbejdsløshedskasserne har ikke paa noget som helst Omraade gjort Forsøg paa at lempe denne Lovgivning over for dem, som har søgt at faa Arbejdsfordeling eller Understøttelse i Stedet for Arbejde. Tværtimod, det har været en Opgave for Arbejdsløshedskasserne saavel under denne som under den Lovgivning, der gik forud, at drage Om-sorg for, at det første var Arbejdet.

Jeg vil gerne sige det samme til det ærede Medlem Hr. Sønderup, naar han taler om de svage Sjæle, som let kunde falde for Fristelsen ved den Lovgivning, der var skabt. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at det er umuligt at nægte at modtage Arbejde og derefter faa sin Understøttelse; hvis man ikke vil modtage anvist Arbejde, kan man ikke kræve Understøttelse i sin Arbejdsløshedskasse, og det gælder baade de nuværende Understøttelser og de Understøttelser, der gik forud.

Det er ikke noget nyt, at Landbruget mangler Arbejdskraft, naar dets Repræsentanter i dette høje Ting skal udtale sig. Jeg har selv Lejlighed til at konstatere visse Ting og ogsaa Spørgsmaalet om den paa-staaede Mangel paa Arbejdskraft i Landbruget. I adskillige Tilfælde er der andre Aarsager end baade Understøttelsens og Arbejdslønnens Højde. Der er virkelig i Landbruget og ude i Landdistrikterne Landarbejdere, som, selv om de kunde faa den tariffmæssige Løn, selv om de kunde faa de almindelige Arbejdsbetingelser, alligevel helst søgte andre Steder hen, fordi Arbejdsforholdene paa den enkelte Arbejdsplads var af en saadan Karakter, at de helst undgik den. Men de kan ikke henvende sig til